

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 7 (226)
ЛИПЕНЬ
2023 РОКУ

АТМОСФЕРУ ЩАСЛИВОГО ДИТИНСТВА ВЛАШТУВАЛИ У МІСЬКОМУ ДЕНДРОПАРКУ ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

Американська християнська команда ІМОСЕ, здійснюючи поїздку Україною, за підтримки громади УЦХВЕ «Благодать Христа» м. Хмельницького 11 липня провела безкоштовний одноденний табір Harry time у міському дендропарку.

Близько 300 дітей прийшли на цей захід. Насичена програма, солодка вата, попкорн, надувні гірки, різні конкурси та призи не давали занудьгувати. Увесь день у парку панувала неймовірна атмосфера: усмішки дорослих, дитячий сміх... Здавалося, ніби війну поставили на паузу. Хотілося, щоб цей день тривав якомога довше.

Була програма і для дорослих — команда

церкви «Благодать Христа» проводила консультування та душеопікунські бесіди про внутрішній стан людей, кожен міг поділитися своїми переживаннями та думками.

Головна ідея такого одноденного табору — допомогти людям побачити живого Бога в дії, нагадати народу, що все в руках Господа. А ще — донести до кожної людини, що Господь — люблячий Батько і не бажає, щоб люди гинули у гріхах.

Команда ІМОСЕ разом із пастором церкви «Благодать Христа» Ростиславом Мурахом говорили з людьми про важливу роль Бога в житті кожної людини, особливо в сьогоднішніх реаліях. Про те, як батьки можуть допомогти дітям зрости в люблячому, радісному та надійному середовищі, під захистом Ісуса Христа. Запрошували кожного відвідати центральне богослужіння та дитячі клуби розвитку християнських цінностей при церкві.

Хтось із цих людей вже знає, який дивовижний Господь, хтось — лише на шляху Його пізнання, а для деякого ця інформація була новою. Однак кожен, хто побував цього дня у християнському таборі, отримав чудові враження та інформацію для роздумів.

Юлія Чудовська.

СЕРЕД ГУРКОТУ ВІЙНИ МАЄМО ПОСИЛИТИ ГОЛОС ЦЕРКВИ

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій обговорила виклики та загрози сьогодення на своєму засіданні 18 липня 2023 року.

й суспільної моралі. Учасники засідання напрацювали ряд пропозицій та кроків, які є необхідними в нинішніх умовах.

Присутні обговорили можливість фінансування відновлення пошкоджених та знищених релігійних об'єктів у співпраці з братніми закордонними церквами. Підтримана була і пропозиція щодо проведення 24 серпня традиційного молитовного заходу «Благословення України».

УЦХВЕ представляли старший єпископ Анатолій Козачок та директор Департаменту зовнішніх і міжнародних зв'язків Юрій Кулакевич.

З огляду на участь Віктора Єленського, голови Державної служби України з етнополітики та свободи совісті, значну частину засідання було присвячено стану й тенденціям державно-конфесійних відносин і актуальним законодавчим ініціативам з питань свободи віросповідання

БУТИ, ЯК ПАВЛО

Багато людей намагається наслідувати улюблених визначних осіб, своїх кумирів. Хоча б у чомусь. Але навряд чи хтось захотів би наслідувати в цьому сенсі апостола Павла. Чого вартий лише опис його поневірян: «... тричі киями бито мене, один раз мене каменували, тричі розбивсь корабель, ніч і день я пробув у глибочині морській; у мандрівках я часто бував, бував у небезпеках на річках, у небезпеках розбійничих, у небезпеках свого народу, у небезпеках поган, у небезпеках по містах, у небезпеках на пустині, у небезпеках на морі, у небезпеках між братами фальшивими» (2 Кор. 11:25-26).

Безперечно, люди світу цього не захотіли би отримати такий досвід. А як щодо вірних Богів?

Стосовно вірних ситуація набуває не-двозначного характеру. Якщо одна їх частина побоюється повторити

вкидав чоловіків і жінок» (Дії 22:4).

Це вже пізніше Бог скаже про Павла: «... для Мене посудина вибрана він, щоб

носити Ім'я Моє перед народами, і царями, і синами Ізраїля. Бо Я покажу йому, скільки має він витерпіти за Ім'я Моє» (Дії 9:15-16).

Нікому з нас, звісно, не вдасться повторити його шлях. Але цього й не треба. Насправді потрібно брати приклад з апостола Павла у його служінні Богу, і цей приклад передусім полягає в поширенні Благії Звістки про милосердя Боже: «Вірним є слово і гідне повного прийняття, що Ісус Христос прийшов у світ, аби спасти грішників, серед яких я — перший. Але я тому був помилуваний, щоб у мені першому Ісус Христос показав усе довготерпіння, як приклад для тих, хто має повірити в Нього для вічного життя» (1 Тим. 1:15-16).

У НАЙСКРУТНІШІЙ ЧАС ДО ЦЕРКВИ ХЛИНУЛИ ПОТОКИ ЛЮДЕЙ

«Коли розпочалася повномасштабна війна, ми опинилися в дуже скрутній ситуації. Адже Сумська область має загальний кордон із росією 560 кілометрів і межує з трьома її областями — Белгородською, Курською і Брянською, — розповідає старший пресвітер Сумського обласного об'єднання УЦХВЕ Віктор Клець. — Уже в перші дні окупації до нас заїхало дуже багато військової техніки. Думали, що нам робити, як жити далі? І продовжили молитися й служити Богу».

За словами старшого пресвітера, саме у час великої скрути Бог почав по-особливому відкривати двері людських сердець для Слова Божого.

«Люди потребували різноманітної допомоги: когось евакуювали, комусь потрібна була матеріальна допомога, когось треба було потішити у їхній втраті.

Саме тому до церкви хлинули потоки людей», — розвідає старший пресвітер Сумщини.

Починаючи з 24 лютого 2022 року і до сьогоднішнього дня в церкві Христа Спасителя в Сумах відбувається ранкова молитва, на яку приходять різні, переважно невоцерковлені люди.

Павлові поневірян-ня, то друга (напевно, значно менша за чисельністю), може, і не проти повторити його досвід, однак стикається з двома перешкодами. Передусім — із проблемою походження та освіти: мало хто може похвалитися юдейським походженням та ретельним вивченням Закону у відомих вчителів (див. Дії 22:3). Ну, а з другою перешкодою зовсім біда — щоб стати апостолом Павлом, треба спочатку бути фарисеєм Савлом, який гнав послідовників Ісусових «аж до смерті... і в'язав, і до в'язниці

7 ОЗНАК ЕМОЦІЙНО СПУСТОШЕНИХ ЧОЛОВІКІВ

Емоційно спустошені чоловіки відхиляються від притаманної їм чоловічої ролі чи ідентичності, стають неефективними і слабшими через невпевненість у собі або через те, що над ним домінують ті, над ким вони повинні домінувати.

У 38-му розділі Книзі Йова Бог закликав Йова підвестися, щоб можна було звернутися до нього як до чоловіка, підкреслюючи конкретні риси, яких Бог очікує від чоловіків (див. також Єз. 2:1). Сьогодні суспільство все більше тисне на чоловіків, змушуючи їх переймати жіночі риси, прославляючи такі поняття, як «метросексуальність» або альтернативні форми чоловічої природи, які не резонують із середньостатистичним чоловіком.

Нижче наведено сім ознак емоційно спустошених чоловіків.

Чоловіки, які постійно перекладають прийняття рішень на дружину

Хоча взаємна покора має вирішальне значення в шлюбі (див. Еф. 5:21), бувають рішення, здатні змінити життя. Вони стосуються фінансів, керівництва служінням, житлових умов тощо — за все це несе відповідальність чоловік.

Врешті-решт, Бог запитає з чоловіка, як він керує своїм життям і життям своєї сім'ї, хоча, безперечно, він має цінувати і мудрість дружини.

Чоловіки, які дозволяють емоціям впливати на дії

Чоловіки, як і всі люди, відчують емоції. Однак у Як. 1:20 є застереження, що людський гнів не чинить правди Божої (див. також Пр. 25:28). Тому чоловіки повинні стежити за тим, щоб їхні вчинки керувалися не емоційним станом, а Божими принципами. Біблійні приклади показують благочестивих

чоловіків як розсудливих і відважних людей, які не дозволяють страхам перешкоджати їм виконувати свої обов'язки. Ті, хто керується емоціями, надають перевагу особистим почуттям, а не тому, що правильне й благодне, тоді як принципові люди дотримуються слова, навіть коли це викликає труднощі (див. Пс. 14(15):4).

Чоловіки, які не здатні приймати тверді рішення без сумнівів

Одним із дарів мужності є здатність ризикувати і приймати складні лідерські рішення, спираючись на Святе Письмо, мудрі поради та молитву. Емоційно спустошені чоловіки бояться робити складний вибір, тому що їм бракує сміливості ризикувати або відповідати за наслідки. І вони залишаються в пастці постійного аналізу та сумнівів, що перешкоджає їм бути лідерами.

Чоловіки, які не є духовними лідерами у своїх сім'ях

Бути духовним лідером — це не просто приймати рішення, це насамперед бути прикладом для інших. Це означає брати на себе ініціативу служити іншим, задовольняти їхні потреби, збирати сім'ю для молитви та вивчення Біблії, визначати пріоритети у відвідуванні церкви, ставити Бога на перше місце в сім'ї та особистому житті.

Коли чоловіки дозволяють своїм дружинам духовно керувати, вони стають емоційно і духовно спустошеними, залишаючи дружин духовно захищеними й змушеними вести духовні битви за свою сім'ю наодинці.

Чоловіків не повинні тягнути до церкви дружини, щоб вони молилися з родиною; вони повинні самі прокласти шлях, щоб інші йшли за ними.

Чоловіки, які жорсткі зовні, але безвідповідально ставляться до роботи та сімейних справ

Нерідко можна зустріти чоловіків, які на вигляд мужні і сильні, але ненадійні щодо своїх обов'язків на роботі, у сім'ї чи в церкві. Підтримувати зовнішній імідж легко, але справжні чоловіки старанно працюють, щоб забезпечити свої сім'ї — фінансово, емоційно і духовно.

Бути відповідальним у життєвих викликах і конфліктах — справжнє випробування на мужність у сучасному світі.

Чоловіки, які ображають жінок і дітей замість того, щоб їх захищати

Емоційно спустошені чоловіки часто демонструють невпевненість у собі і намагаються довести свою мужність, використовуючи владу над слабшими. Це часто призводить до словесного чи фізичного насильства, спрямованого на дружину і дітей.

Така поведінка не є ознакою справжньої мужності, а радше свідчить про відсутність справжньої чоловічої ідентичності та мети. Справжня маскуліність полягає в тому, щоб захищати жінок і дітей, а не завдавати їм болю.

Чоловіки, які уникають конфліктів у стосунках

Ніхто не любить жорстких розмов з коханими, діловими партнерами чи членами сім'ї. Емоційно спустошені чоловіки піддаються страху перед конфронтацією, затаюють час або взагалі уникають конфліктів, можливо, через страх бути відкинутими або через додаткову відповідальність, яка може виникнути в результаті таких конфліктів.

Справжня чоловіча гідність полягає у розв'язанні проблем і конфліктів, а не у втечі від них.

«ІДІТЬ, ПРОПОВІДУЙТЕ ЄВАНГЕЛІЄ» — НА ВОЛИНІ ПРОЙШЛА ХХІV КОНФЕРЕНЦІЯ ХРИСТІЯНСЬКОЇ МІСІЇ «ГОЛОС НАДІЇ»

270 місіонерів та гостей з різних куточків України, зокрема і з регіонів, де зараз тривають бої, 13-14 липня 2023 року зустрілися в церкві «Спасіння», що в с. Підгайцях поблизу м. Луцька. Гаслом заходу був текст із Писання: «За словом Твоїм, Господи...»

Під час урочистого відкриття конференції присутніх привітав старший єпископ УЦХВЄ Анатолій Козачок, щиро подякувавши кожному місіонеру

за працю. Він пригадав історію із власного місіонерського життя та поділився проповіддю на тему: «Відповідь на Божу ініціативу».

«Ми з вами є тими, хто відповів на цю ініціативу, — зазначив Анатолій Миколайович. — Щоб бути успішними місіонерами, маємо бути сконцентровані на посланні та на Божих цінностях. Це допоможе дивитися на життя не через призму труднощів і випробувань, а через призму того покликання, яке Бог поклав вам у серце», — підкреслив старший єпископ.

Словами настанов під час конференції послужили перший заступник старшого єпископа Віталій Яцюк, директор Департаменту душеопікунства Богдан Левицький, єпископи Анатолій Безкровний (Донецька і Луганська обл.) та Віктор Хрипта (Закарпаття). Привітав поважне зібрання і директор християнської місії «Добрий самарянин» (м. Рівне) Ростислав Боришкевич.

Співом служили хор із церкви м. Горохова, а також гурт «Левит». Наприкінці першого дня конференції директор місії «Голос надії» Микола Синюк вручив 25 випускникам Місіонерської школи свідоцтва про закінчення навчання. Молитву благословення звершив єпископ

Віталій Яцюк.

«Місійна конференція є не тільки місцем оснащення служителів на ниві Божій, але й потужним натхненням на подальшу працю. Особливо надихають свідчення місіонерів про Божу славу, яка супроводжує місіонерську діяльність», — розповідає Микола Синюк, директор місії.

Прозвучали звіти про роботу місії, інформація від капеланів про служіння у прифронтових регіонах. 14 липня учасники з цікавістю прослухали семінар Оксана Кокотень «Психологія травми». Цікавою і змістовною була панельна дискусія: «Місіонерське служіння під час війни й після перемоги».

«Якщо ти сьогодні довіряєш Ісусу Христу, то знай — Бог не покине тебе! І коли ти кажеш: «Я німечна людина», Бог відповідає: «Мені такі й потрібні!». Місіонером має бути сильна особистість, яка часто проявляється у надскладних обставинах, довіряючи Богові. Такий не поборється, не залишить служіння, не сховатися. Але скаже: «Господи, нехай буде Твоя воля, бо Ти можеш все», — підсумовує Віктор Оніщук, місіонер із багаторічним досвідом, заступник директора місії «Голос надії».

Chve.org.ua

У ЖИТОМИРІ ПРИДБАЛИ ПРИМІЩЕННЯ ДЛЯ НОВОЇ ЦЕРКВИ, НА ЯКУ ЗБИРАЛИ КОШТИ В УКРАЇНІ І ЗА КОРДОНОМ

Потреба в приміщенні для нової церкви в м. Житомирі виникла років три тому. Спочатку це було бачення, яке брати в молитві приносили Богу, а пізніше, коли отримали підтвердження, що є на це Божя воля, почали шукати відповідну будівлю. І от 7 червня 2023 року Житомирське обласне об'єднання УЦХВЄ придбало приміщення для дому молитви.

Кошти для купівлі збирали протягом трьох місяців, переважно це пожертви меценатів та церков як в Україні, так і за її межами.

«Щира подяка всім, хто жертвував і молився», — каже старший пресвітер обласного об'єднання Іван Фещенко.

Приміщення площею 1200 квадратних

метрів ще потребує реконструкції та ремонту. Команди будівельників із різних церков Житомирщини, Рівненщини та Волині активно включилися в роботу. Наразі відремонтували п'ять кімнат, де живуть місіонери. Відбулося навіть перше богослужіння.

БУДЕ БІЛЬШЕ ЧОЛОВІКІВ, НІЖ ЖІНОК: ПІСЛЯВОЄННА УКРАЇНА ТА ЇЇ ДЕМОГРАФІЧНІ ВИКЛИКИ

Після завершення війни в Україні кількість чоловіків може перевищити кількість жінок — такого висновку дійшли вчені Інституту демографії та соціальних досліджень імені М. В. Птухи НАНУ. Причина — масова еміграція українців у пошуках безпечного життя.

В Україні війна триває, призводячи до значних втрат серед наших військових. Тим часом мільйони українських жінок емігрували в інші країни, щоб уникнути насильства війни. Згідно з даними

Державної служби статистики України, з 1991-го по 2022 рік налічувалося 86 чоловіків на 100 жінок. Очікується, що це співвідношення зміниться на користь чоловіків після закінчення війни.

«Наші прогнози, розроблені у травні-червні цього року, показують, що після війни співвідношення жінок і чоловіків буде становити 90-91 чоловік на 100 жінок», — каже Олександр Гладун, заступник директора з наукової роботи Інституту демографії та соціальних досліджень імені М. В. Птухи НАНУ.

Він пояснює, що велика кількість українських жінок, які емігрували під час війни, можуть вирішити не повертатися додому.

Науковець підкреслює, що майбутнє українських жінок, які нині перебувають за кордоном, залежить від багатьох факторів. Зокрема від того, чи зможуть знайти вони стабільну роботу в країні перебування, а також від політики того чи іншого державного устрою щодо біженців, коли війна закінчиться.

«Інший аспект, важливий для розуміння цієї проблеми, — наявність житла в Україні, перспектива роботи та сімейний

статус — чи живі їхні чоловіки, які залишилися в Україні. Є безліч факторів, які впливають на цю ситуацію, але ключовий — це тривалість війни. Велика кількість людей, які нині живуть за кордоном, є вихідцями зі Сходу України, де війна все ще в активній фазі. З цієї причини, ми вважаємо, багато жінок не повернуться в Україну після закінчення війни», — коментує Олександр Гладун.

ТСН.

РАЙОННА СЕСТРИНСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ВІДБУЛАСЯ У ВАРАШІ

25 червня на базі церкви «Благодать» м. Вараша відбулась районна сестринська конференція. Благословив присутніх старший пастор Петро Каленик. До молитви привів заступник обласного єпископа Олександр Чернюшок: «Ми завжди маємо прикладати зусилля, щоб зрозуміти, що від нас хоче Бог». Служитель помолвився за відповідальну за жіноче служіння в регіоні Ірину Кривко. Вітальне слово сказала обласна відповідальна Жанна Чернюшок. А спікерка Людмила Бендус поділилася роздумами на тему: «Справжня я».

Кілька тез із виступу. Бог ніколи не звинувачує, але, ніжно докоряючи, вказує на вихід. «Ми думаємо, що бачимо світ таким, яким він є насправді, та насправді ми бачимо світ таким, якими є ми самі. І описуючи те, що ми бачимо, ми насправді описуємо самих себе» (Стівен Кові). Заміжжя не зробить щасливою нещасливу дівчину. Щоб бути задоволеною, треба вирішити нею бути. Ми всі є громадянами Царства.

Наш Батько — Бог. І ми маємо привілей будь-якої секунди звернутися до Батька — Він ніколи не скаже: «Доню, почекай».

Любов не ділиться — любов множиться.

Коли ми тримаємось за минуле, ми не здатні бути ефективними сьогодні. Ми справжні у прояві емоцій.

Справжня краса походить з середини.

Найперше — пильнуй думки, бо все починається з думки (Єремії 6:19)

Наш портрет — «Захована людина серця в нетлінні лагідного й мовчазного духа» (1 Петра 3:4). Захована людина серця — це духовно сильна і гарна жінка. Її зовнішність підпорядковується внутрішній силі і красі.

Прекрасним співом служила молодіжна група церкви «Благодать».

Смачним обідом нагодували наші господиньки.

Дякуємо, Боже!

Леся Коляда.

МЕШКАНКА ХЕРСОНЩИНИ — ПРО МОТОРОШНУ ВТЕЧУ З ОКУПАЦІЇ ТА ПРО ТЕ, ЯК ХРИСТІЯНИ ВІДНОВЛЮЮТЬ БУДИНКИ У ЗВІЛЬНЕНИХ СЕЛАХ

Поки рани частково звільненої Херсонщини ще кровоточать, туди ледь не з кожного куточка України ідуть християни-волонтери, аби зарадити бодай чимось, прискорити процес відновлення, привезти їжу для душі й тіла...

Серед тих, хто допомагає у відбудові є бригада з міста Підволочиська. Це вже друга їхня поїздка у постраждалі селища Високопілля та Архангельське. Цього разу до них доєднались також християни із Києва, Одеси, Тернополя, Старокостянтинова — усього на допомогу виїхало 15 осіб.

За час, коли бригада працювала, було відновлено десять будинків. У трьох із них замінили дах, у решті були встановлені нові вікна та двері (всього встановили 50 вікон та 10 дверей).

Люди, будинки яких відновлювали, діляться жахливими спогадами про життя в окупації. Від деяких свідчень — мурашки по тілу.

Ольга (заради безпеки ім'я жінки змінено), мама дівчинки-підлітка, розповідає як переховувала свою дитину від пильного ока ворожих солдатів. Жителі навколишніх сіл неохоче, натяками розповідають, що ледь не кожна жінка зазнала наруги від окупантів. Не дивно, що мати ховала дочку й молилася, аби якось вивести її з окупації. Бог почув молитви!

Минуло трохи більше місяця, коли з Ольгою зв'язалися наші військові, передали, що чекають її з дитиною в обумовленому місці, на березі річки, що огинала село.

Ризикуючи життям, жінка з донечкою вийшла з дому далеко за північ. Пробиралися поміж зруйнованих хат. Ольга з дитиною, терпучи від страху, простувала змертвілим селом, де ворог вистріляв усіх собак, тому жоден гавкіт їх не видав. Однак іти навпростець було б нерозумно, там

стояла ворожа техніка. Тому жінка, дійшовши до річки, разом із дочкою ввійшли у крижану воду, в очереті подекуди ще плавали крижинки. По пояс у воді вони дійшли туди, де їх чекав рятувальний човен...

Коли село звільнили від окупантів, Ольга з донькою повернулися додому і знайшли свій будинок напівзруйнованим. Важко передати почуття, що переживає людина, коли бачить, як усе, що надбала, над чим весь вік працювала, розбили та розграбували... Клубок у горлі, а з грудей виривається: «Слава Богу, хоч самі живі!».

І, як каже жінка, таких історій в селі повно.

Нині воно потрохи оживає, вулицями на велосипедах їздять люди. Волонтери допомагають, Бог зцілює серця й дає надію. Херсонщина повертається до життя.

Юрій Притика.

ВОНИ БУЛИ З ІСУСОМ

«А бачивши сміливість Петра та Івана і спостерігши, що то люди обидва невчені та прості, дивувалися, і пізнали їх, що вони з Ісусом були» (Дії 4:13).

Фарисей та книжники добре знали на Законі та переданнях. І вони одразу помітили, що Петро та Іван — люди прості, невчені, не книжної мудрості.

Проте апостоли володіли чимсь

більшим, ніж красномовство. Їхні слова мали силу та владу робити чудеса, і вони сміливо ці слова проголошували. Це дуже дивувало тих, хто слухав.

Звідки це взялося в них? Відповідь лише одна — вони були з Ісусом. Бо тільки Ісус із рибалки може зробити апостола, наділити мудрістю й силою людину, яка в простоті, без звернього усвідомлення власної значимості буде служити іншим.

Це приклад для нас — хай люди упізнають у нас послідовників Ісуса.

Андрій Гончарук.

ТРИ МАРКЕРИ, ЯКІ ЗУПИНЯТЬ ГРІШНУ ЗВИЧКУ

«Тому нічого не судить передчасно, поки не прийде Господь, Який освітить заховане в темряві та покаже наміри сердець. Тоді кожен отримає свою похвалу від Бога» (1 Коринтян 4:5, НПУ).

Є декілька євангельських настанов, виконання яких християнам дається вкрай важко. Це одне з найважчих — позбутися звички давати швидкі і як правило негативно-критичні оцінки людям, ситуаціям, подіям.

Для всіх нас таких апостол пропонує три маркери, які мають зупинити нашу грішну звичку.

1. Передчасність. Більшість речей розкриваються з часом і стають більш очевидними згодом. А деякі відкриваються лише у вічності. Це причина заборонити своєму розуму давати комусь чи чомусь негайну оцінку.

2. Наміри. Більшість вчинків приховує велетенську кількість очевидних чи прихованих мотивів. Оскільки видима реалізація на рівні вчинків може сильно відрізнятись від заміру серця (малий хлопчик хотів допомогти татові протерти бруд з машини, але під руки трапився наждачний папір), то оцінка збоку виглядає дуже недолугою.

3. Підзвітність. Усе, що людина робить

і чого не робить, має кінцевого Оцінювача — Господа Бога. Тому наші коментарі, вважає апостол, — категорично «мимо каси».

Після тексту, як цей, можна зробити неправильний висновок, що нам взагалі варто бути байдужими до ближнього. Ні, багатьма уривками апостол просто вчить пильнувати, зважати, не бути байдужим (Гал. 6:1-2, 1 Сол. 5:14, 1 Кор. 5:1-6).

Павлові слова застерігають християн від «експертності» в безперервній оцінці інших, яка не веде до наставництва, душеопіки й активної позиції в допомозі для духовного зростання ближнього.

Тому помагай ближньому зростати або примусь замовкнути навіть свої думки.

Микола Романюк.

НАШ ПАРТНЕР НАВІКИ

«Діточки мої, це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли хто згрішить, то маємо Заступника (Parakletos) перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного (1 Ів. 2:1).

Що означає це грецьке слово — Parakletos? Того часу воно використовувалося для опису юриста, що виступав на захист людини на суді. А ще для опису особистого радника або тренера — інструктора з особистісного розвитку.

Рarakletos — складене слово, побудоване з двох грецьких слів: para і kaleo. Para означає «дуже близько». Павло використовував це слово для опису взаємин з Тимофієм. У Павла не було нікого ближчого за апостола Тимофія (див. Фил. 2:20). Це слово годиться також для опису взаємин чоловіка з дружиною як найближчих друзів.

Друге грецьке слово — kaleo — означає «звати, закликати». Це слово часто використовується в Писанні, коли апостоли описують своє покликання. Наприклад, коли Павло казав, що він покликаний як апостол поган, то використовував саме це слово.

Святий Дух постійно поряд, щоб настановляти нас, вказувати напрям, допомагати й радити. Це Його покликання і завдання. Він ніколи не втомлюється! Ісус казав, що Святий Дух перебуватиме з нами повік (Ів. 14:16). Він ніколи не залишить і не покине нас.

Іноді люди кажуть, що добре було тим, хто жив у першому столітті, — так багато питань можна було поставити Ісусові. А чому б не поставити всі ці питання Святому Духові?

Якщо ми просто сприйматимемо Його за

незрозумілу істоту, ми не зможемо приходити до Нього як до Того, Хто здатен навчити і наставити. Дух Святий — це Бог, а не якась істота. Якщо ми дійсно віримо, що Він такий, як про Нього каже Слово Боже, ми приходитимемо до Нього в благоговійній повазі, знаючи, що Він всезнаючий і всемогутній, Той, Хто хоче і може навчити нас, допомогти і вести. І Він жадає близько спілкуватися з кожним із нас.

Сумно, що Святий Дух, ймовірно, найбільш ігнорована Особа в Церкві. Як часто ми збираємося разом, але не шануємо Його і навіть не згадуємо? Як часто проходять наші уранішні, денні, вечірні години і навіть цілі дні, коли ми ні слова не говоримо

Тому, Хто покликаний постійно перебувати в нас і ходити з нами?

Приголомшлива заява

Ісус в Євангелії від Івана казав приголомшливі слова: «Та Я правду кажу вам...» (Ів. 16:7).

Ісус провів з учнями більше трьох років. Усе, що Він говорив їм, виконалося. Він наказував вітрам, і вони стихали. Розказував, де вони знайдуть молодого осла, і так і було. Він знав, що серед Його учнів був зрадник ще до того, як той зрадив Його. Він велів смоківниці засохнути, і впродовж двадцяти чотирьох годин вона засохла. Усе, що говорив Ісус, виконувалося, і учні це бачили, однак Він знову наголошує

їм, що каже правду. Бо те, що Ісус збирався сказати, могло підірвати їм мозок. Тож Він хотів переконатися, що вони розуміють, що Він каже правду.

І що ж то за правда? «Краще для вас, щоб пішов Я, бо як Я не піду, Утішитель не приїде до вас. А коли Я піду, то pošлю вам Його».

Поставте себе на місце учнів. Ваш лідер — а ви знаєте, що Він Син Божий, — сказав, що Йому треба покинути вас, і Його відхід буде вам на благо. Звучить, як безумство. Тому Ісус і починає Свою заяву словами: «Та Я правду кажу вам...»

Чому краще, щоб Він пішов?

Якби Ісус ніколи не покидав землю, Дух Святий не прийшов би, щоб постійно перебувати з нами. І якби нам було потрібно щось від Ісуса, довелось б долати велетенські відстані, щоб дістатися до Нього. А черги були б такими довгими, що, можливо, нам виділили б не більше шістьдесяти секунд на розмову з Ісусом.

При такому підрахунку Ісус міг би прийняти лише 840 людей на день. Йому знадобилося би 1190 днів (3,26 року), щоб прийняти мільйон людей. А ще була би «швидка черга» для тих, у кого особливо термінові потреби і прохання. Їх довелось би пропускати... Неважко припустити, що розмова з Ісусом стала би найскладнішим і майже неможливим завданням.

Добра новина в тому, що Святий Дух завжди доступний для всіх і кожного. Йому не потрібно спати і їсти. Він може вести мільярди бесід одночасно з мільярдами найрізноманітніших людей. Коли ми дозволимо Слову Божому радикально змінити наше уявлення про Святого Духа, ми почнемо розуміти, чому Ісус говорив: «Краще для вас, щоб пішов Я».

Дух Святий учить, як Ісус, Він здійснює справи Божі, як Ісус, і Він тут із нами! Він наш Наставник, Тренер, Радник і Захисник, і ми потребуємо Його активного втручання кожного дня свого життя!

СЕКРЕТИ ЕДЕМСЬКОГО ЩАСТЯ

26 червня у Вараші, що на Рівненщині, пройшов прекрасний сімейний вечір. Понад 60 подружніх пар отримали благословення й можливість побути наодинці на побаченні.

Директорка департаменту жіночого служіння УЦХВЄ Людмила Бендус на основі власного досвіду сімейного життя (а вона у шлюбі вже 43-й рік) ділилася «Секретами Едемського щастя».

Довідатися про ці секрети може кожен, варто лише захотіти. Бо всі вони прописані в Конституції християн — Слові Божому.

Отож:

Жінка створена жити так, щоб біля

неї було добре, адже має стати поміччю. Чоловік покликаний стати священником, пророком та царем сім'ї і для цього найперше мусить покинути батьків і приліпитися до дружини.

П'ять принципів мудрої жінки наступні:

- розрізняй зони своєї відповідальності;
- живи так, щоб чоловікові було добре без тебе;
- будь славою та окрасою для чоловіка;
- будь коханою дружиною, а не мамою;
- дбай про добрий авторитет свого чоловіка.

Але й чоловіки мають свої п'ять принципів:

- візьми відповідальність за фізичний, соціальний, емоційний та духовний стан сім'ї;
- не пануй, а служи;

- наставляй і дисципліную дітей;
- мудро управляй;
- будь творцем законів своєї сім'ї.

Без взаємної поваги щасливого шлюбу не існує. Любов і повага — основні потреби подружжя.

Безумовна любов — вроджена особливість жінки, натомість чоловікові потрібно вчитися любити!

Ці та інші глибокі істини й цінні думки у світлі Божого Слова запам'ятаються всім присутнім.

Дякуємо Богові за можливість бути разом!

Ірина Кривко.

Відповідальна за жіноче служіння УЦХВЄ у Вараському регіоні.

РОЗЧАРУВАННЯ УЧИТЕЛЕМ

«Побачивши це, усі почали нарікати говорячи: Він зайшов у гостину до грішного чоловіка» (Лк. 19:7, НПУ).

Що робити, коли вчитель тебе розчарує?

Якщо він говорить одне, а сам не робить так, як вчить, то тут два варіанти: або знайти іншого учителя, або, як вчив Ісус, робити те, що він каже, а не те, що він робить.

Але варто прислухатися до нього уважніше: можливо, ви не зрозуміли самої серцевини його послання, його цінностей і правдивих цілей. Так прихильники Ісуса і навіть частина Його учнів не дуже розуміли серця Божого Сина.

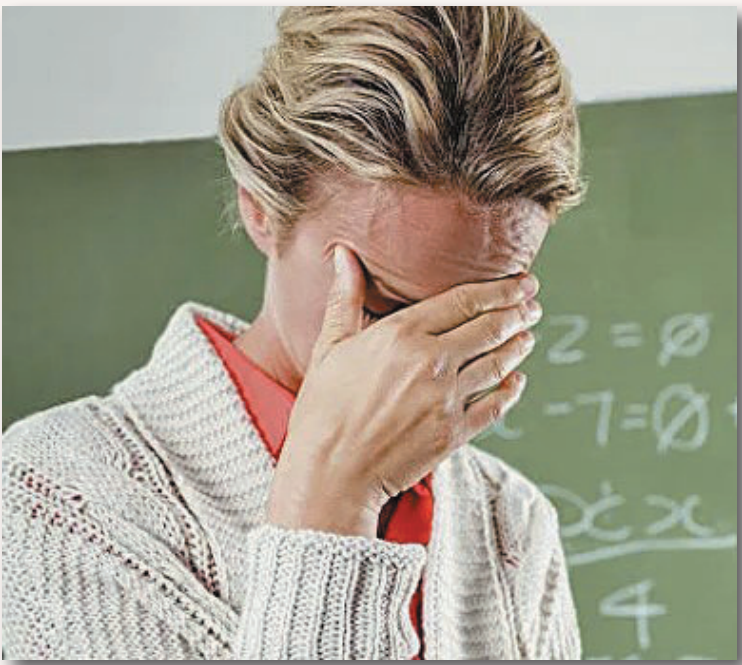
Цікаво, що чимало людей, які діють в дусі Ісуса, працюючи з негідними, грішними і сумнівними людьми, теж часто натикаються на осуд від інших християн.

Щоб уникнути непорозуміння — спілкуйтеся. Ніщо не може замінити спокійного обміну думками: осудливу реакцію варто завжди глушити і за першої ж нагоди порозмовляти на тему побаченого/почутого, навіть якщо це не дуже комфортно.

Погано, коли християнин — служитель/волонтер і робить реально хороші речі, але при цьому чинить гріх. Жоден навіть найдобріший вчинок не є індульгенцією, і такий християнин гідний всілякого докору і церковної дисципліни.

Головне — берегти серце чистим від гріха, аби осуд не мав підстав. І не варто ображатися на тих, хто за щось тебе осудив, — засуджували навіть Господа Ісуса. Зазвичай ті, що легко засуджують, — це бездіяльні «експерти», духовно незрілі особи або ж християни-законники.

Микола Романенко

№ 7 (226)

Виходить щомісяця

ЛИПЕНЬ 2023 р.

Адреса редакції:

76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;

літературний редактор — Людмила Бендус;

технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726